

съ новото си положение — не е извѣстно, но вижда се, че буйний му характеръ, не го оставилъ на миръ — още повече въ свободната Ромѣния. Скоро слѣдъ това, наченало се Херцеговинското възстание, а по-послѣ — и Турско-Сръбската война въ 1876 год. за които той, распитвалъ и слѣдѣлъ съ особено внимание, като най-послѣ рѣшилъ да заміне съ доброволцитѣ за Сърбія, безъ даже и да помисли за своята младостъ. Нищо не помогнали съвѣтитѣ на господаря му, който, за по-добрѣ, съобщилъ на братя му Юрдake, проживающъ въ единъ близъкъ ромѣнски градецъ. Голѣми били старанията на дошлиятъ братъ, додѣто убѣдилъ рѣшителний Коста, да не заминава за Сърбія и почака поне да по-отрасне, което не било за дълго врѣме, защото не се изминала една година и ето че се начнала Руско-Турската война. Напаренъ отъ прѣдишната грижливостъ на господаря и брата си, Халачевъ, знааялъ сега какъ да дѣйствиува и единъ день, безъ да каже нѣщо нѣкому, заминалъ за Пloeщъ, кждѣто се записалъ въ редоветѣ на формирующето се тогава, първо българско опълчение.

На 18-й Юний 1877 год. подиръ три-годишно скитание, Халачевъ се явилъ заедно съ опълчението въ роднийтъ си градъ. Нѣмало сега вече, кой да го разубѣждава или съвѣтва да не ходи; всичкото било нагласено както трѣба, а опнатитѣ войнишки дрѣхи, лѣснати и набърчени дълги ботуши, правѣли